wälja walitud saada, siis piaks arwatama, et maa peal röömsamat pölwe oodata ei wõi, kui Würtemberg'is soldatiks saada.

Just wäga südamest ei tule see röõm aga mitte. Kui ka Würtembergilased, nagu kõik Saksalased, ennast sõea-wainul kui wahwad soldatid väljanäitanud on, siiski kardawad nemad ometigi soldatiks saada.

Kelle peale liist soldatiks saada langenud on, selleşt üteldakse: „tema on kautanud", ja kodu on kurtmine sagedast niisama suur, kui poiste hõiskamine uulitsal oli. Wali kord kasarmis, kitsad, piigistawad riided, jäupäraşt antud toit, — kõik see on talupoistele maalt wäga raske, ja selle kõrwas — kui ka wahwus, mis, kus seda tarwis läheb, omaşt elust ei hooli, üks kena aşt on — ei wõi siiski noore werele pahaks panna, kui see just mitte röömuga selle peale ei mõtle, maha lastud saada.

Aga hõiskatud ja lauletud saab ometigi, sagedaşt seda waljuma healega, mida kartlikum poiss süda on, ja neile lubatakse hea meelega sel pääwal seda natukeşt lusti ja röömu, kui see aga mitte nii palju üle mõõdu ei lähe, et lõhutud pead ja akna-ruudud röömsa liisu-pääwa ots on. Ja weiked poisid teewad kõiki seda järel, mida nemad suuri tegema näewad, käiwad lillekimpudega oma

mütsikeste külges; suuremad koolipoisid käiwad rongis läbi uulitsate ja laulawad soldati-lauluşi.

Nenda oli see ka ühel liisu-pääwal, kus laulajate liisuwõtjate hulgad wana T. linna turule woolaşiwad, seşt pagari-majas turu ääres, oli kõige oodawamat ja paremat kobar-wiina saada, ja weikes poodis selle kõrwas oliwad kõige ilusamad tehtud lillekimbud, punased ja walged roosid ja kollased nelkid, — looduse-teaduseşt ei peetud suuremat lugu ja ei küsitud, kas karwad ka õiged olekşiwad, — oliwad seal ometigi ka kullakarwa ja hõbekarwa lilled, mis ühegis aidas ei kaswa, ja pikad, lehwiwad, kirjud lindid nende külges, mida pikemad, seda kenamad.

Weikes poes turu ääres seisiwad siis ka juba warahomikuşt saadik maja noor tütar ja wana tädi agaras töös, hulga sisetungijate liisuwõtjate soowimisi täitmas. Aga see ei olnud koguni mitte wõimalik; poisid tungisiwad weikesesse poodi, et seal koguni paika ei leidnud ja igaüks tahtis saamises esimene olla: „Minule see lillekimp, neiu!" — „Ei, esiteks minule!" — „Minule üks seesugune kuldse lindiga!" — „Minule pisike seda kohe ka mütsi külge!" — Nenda hüüti järges ja järges, ja need kaks ei teadnud, kuhu nemad ennaşt ruttu küll käänama ja pöörama pildiwad.

Kuna nüüd need, kes juba lillekimpuşi saanud,